

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Jungfru Marie bebådelsedag.

"Guds mäktiga verk"

Jes 7:10-14

Rom 8:1-4

Luk 1:26-38

Ps: 480, 164, 348, 481

Det religiösa landskapet i Sverige har kraftigt förändrats de senaste 50 åren. Inte så att människor egentligen har blivit mindre religiösa, men religionen har anpassats efter människors önskemål och det finns ett tryck även mot kyrkan att leverera den form av religion som folk vill ha. Det blir en religion som reduceras till levnadsregler, till en lära där vi får veta hur vi ska vara mot varandra. Och där skolavslutningar i kyrkan plötsligt kan bli en stridsfråga. Gud då? Ja, han finns väl med i något hörn men spelar inte någon avgörande roll.

Den här viljan att hålla Gud på avstånd, utan att avskaffa honom helt, har satt sina spår. I dagens evangelium så översätts det grekiska ordet parthenos med ung flicka. Det är förstås inte fel, även om det bara fångar in en begränsad del av betydelsen av parthenos. Ordet syftar på en ogift ung kvinna som saknar sexuell erfarenhet, och då hade ju det svenska ordet jungfru varit en bättre översättning.

Den här dagen berör själva kärnan av vad kristen tro är. Kristendomen är ingen ideologi bland andra. Om ett antal kloka och förnuftiga människor hade satt sig ner för att skapa en ny religion så hade den definitivt inte sett ut som biblisk kristendom. De flesta andra religioner handlar om hur vi människor ska kämpa oss fram till Gud, men kristen tro handlar om en Gud som söker oss. Ja, som gör det så ivrigt att han har uppenbarat sig för oss och trätt in i historien för att vi ska kunna lära känna honom. Han har faktiskt tagit steget ända in i mänskligheten när han blev ett foster i Marias livmoder. Gud står inte utanför världen och betraktar oss människor, han har gått in under samma villkor som vi för att lära känna oss inifrån.

Namnet Immanuel som nämndes i den gammaltestamentliga texten betyder "Gud med oss". Gud är en av oss, mysteriet Jesus Kristus handlar om att Gud förenat sig själv med mänskligheten. Kristen tro är därför ingen lära utan kött och blod.

Kanske är det därför som jungfrufödseln för många uppfattas som så hotfull. Då har vi lämnat teorins område, då är det plötsligt *på riktigt*. En riktig Gud som vandrade på dammiga vägar i Israel som botade sjuka och kallade människor till hans efterföljd. Att Gud kommer till oss som ett foster i en jungfru betyder att Gud bokstavligt talat kryper oss under huden. Då kan vi inte längre värja oss, då kan vi inte hålla Gud på behörigt avstånd.

För när det väl kommer till kritan hade det kanske varit bekvämare med en avlägsen Gud. Då blir han inte så påträngande, då kan jag leva mitt liv ifred såsom jag behagar. Och samtidigt så skulle han ändå finnas däruppe om jag händelsevis skulle behöva honom.

Är det så? Vill vi att Gud ska lämna oss ifred, eller är det vår största skräck att Gud skulle göra just detta. För den som insett att man inte skulle klara sig en dag utan Guds hjälp är svaret givet. För den som vet att hon inte skulle kunna leva ett gott liv utan Gud, ens med alla världens bud och regler till hjälp, för den är Guds besök till oss en stor glädje.

Men är inte inkarnationen, att Gud blev människa ett mysterium, kan man reducera den till biologi? Man stöter ofta på detta: att det vore att ta bort mysteriet med en allt för bokstavlig läsning av dagens evangelium. Men är det inte tvärtom? Det är bara om jungfrufödseln är ett biologiskt faktum som det också är ett mysterium. Gick det till på det vanliga sättet så är det ju inget ovanligt med det.

Det blir lätt att reducera inkarnationen till ren andlighet. Man kan ju tänka sig att Gud inkarnerade sig i en vuxen människa från Nasaret. Då skulle Jesus säkert vara gudomlig till sin själ men knappast till sin kropp. Han skulle ha varit Gud och människa i betydelsen att hans ande var Gud och hans kropp var människa. Men då hade alltså Gud inte blivit kropp, inte människa fullt ut. Jesus var Gud och människa till både kropp och själ. Han var 100% procent Gud och 100% människa.

Det som sker genom Maria ligger till grund för själva frälsningen. Vi närmar oss påsk och på korset så försonade Gud världen med sig. Om det inte var Gud själv som dog så finns det ingen försoning. Hade Jesus bara varit människa hade han inte kunnat dö en ställföreträdande död för alla människor. Det är bara om han också är Gud som hans död kan få ett oändligt värde.

Maria är Herrens tjänarinna. I henne tar Gud sin boning och växer där för att kunna födas in i världen. Men Gud vill ta sin boning även i dig! Kristus vill växa även i ditt liv. Maria var den första men inte den sista. Vi är alla kallade att bli Kristusbärare till världen. Genom att hon accepterade sitt uppdrag så gjorde hon det möjligt även för oss att bära Gud inom oss och föda honom till världen. Låt Kristus präglade ditt liv så att han blir ett med dig.

Marias graviditet varade i nio månader. Vår tar längre tid. Den varar hela livet. För varje dag som går får vi låta Kristus växa inom oss och bli större i våra liv. Marias uppdrag är vårt uppdrag. Vi får alla stämma in i hennes svar till ängeln när hon säger: ”Jag är Herrens tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt”